

Montagnani
orazioni - Versi italiani e Latini.

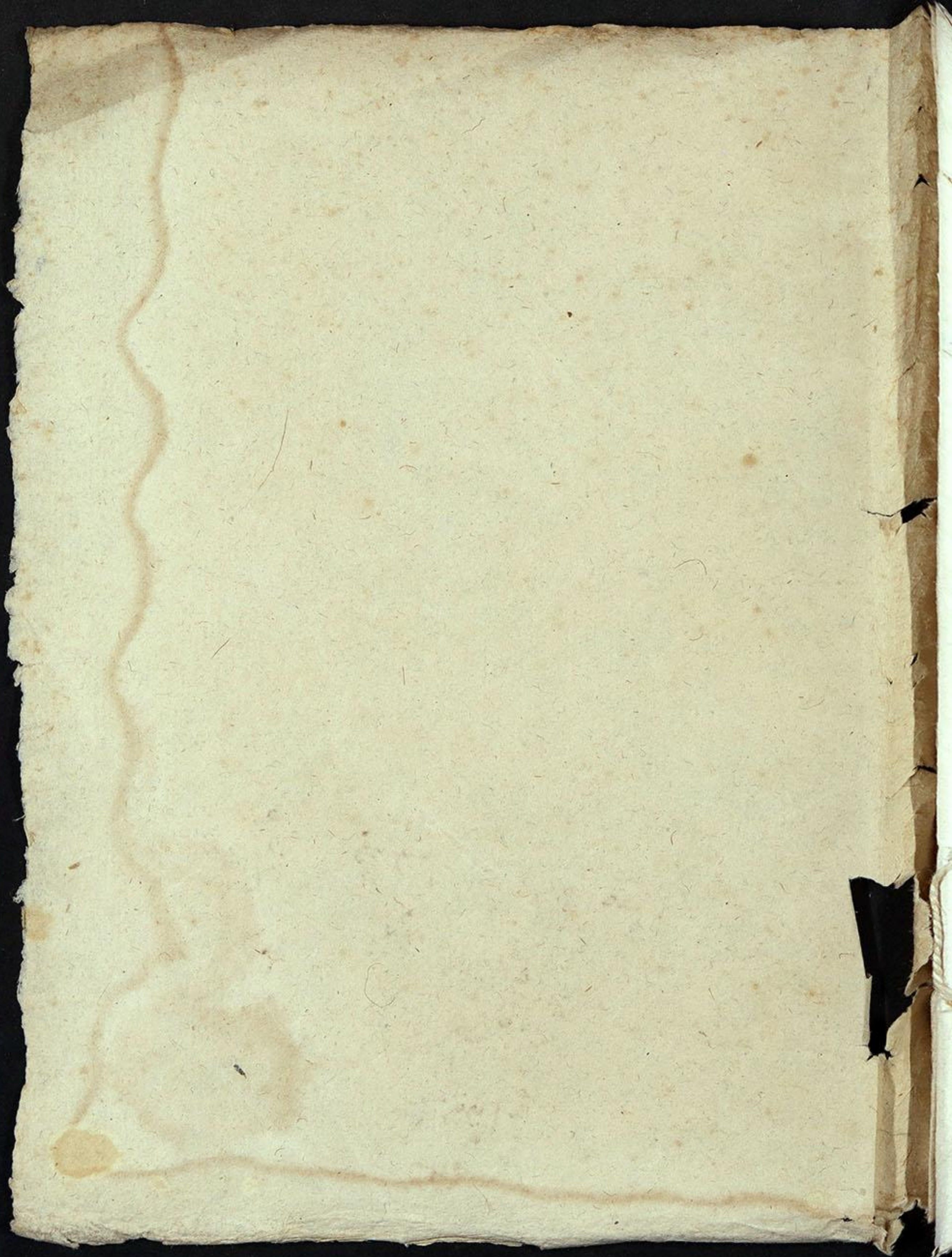
$$\begin{array}{r} 15 \\ 6:4 \\ \hline 96: \end{array}$$

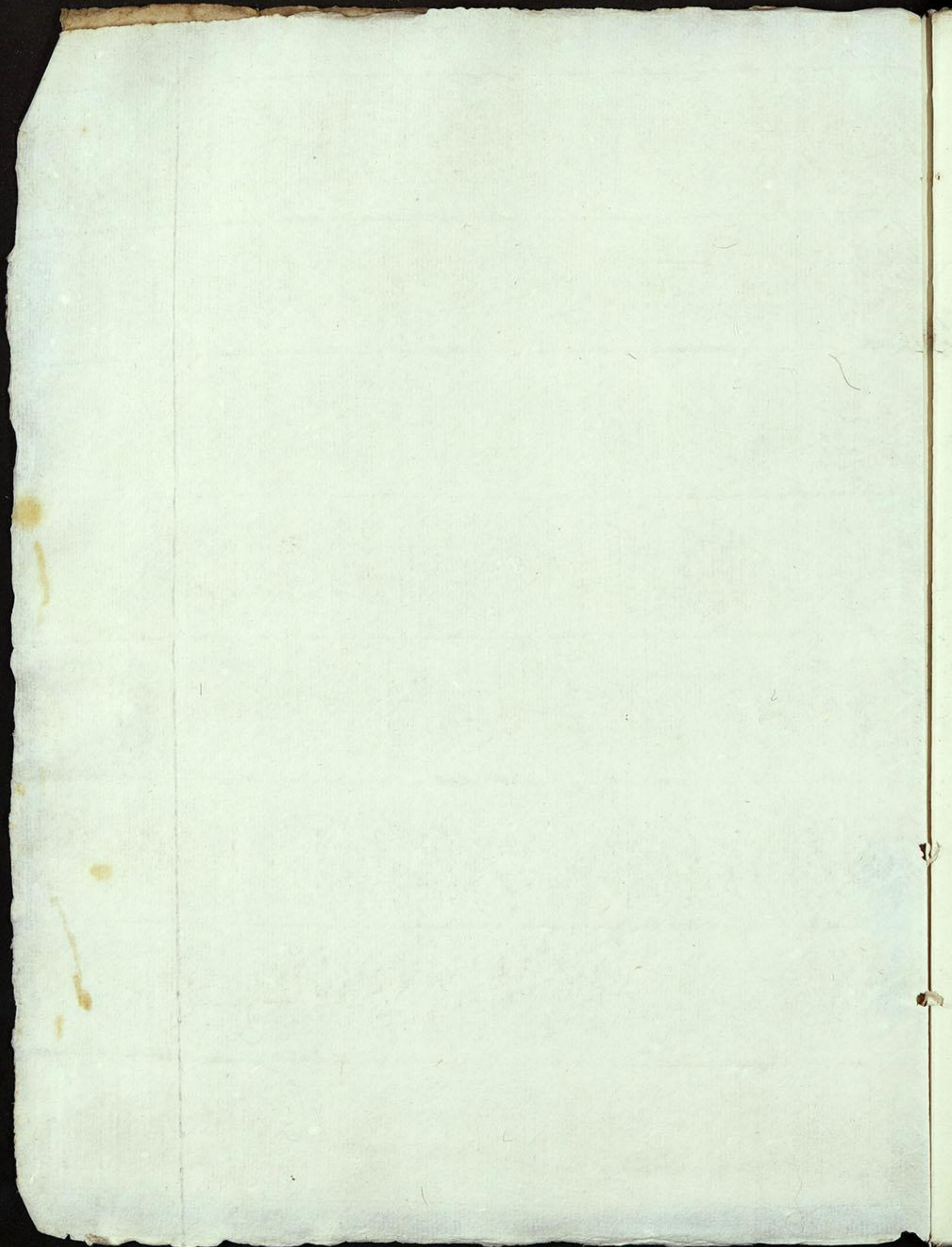
$$\begin{array}{r} 64 \\ 14 \overline{) 956} \\ \underline{84} \\ 116 \\ 112 \\ \underline{4} \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 16 \\ 4 \overline{) 64} \\ \underline{64} \\ 0 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 15 \\ 45:4 \\ \hline 90 \end{array}$$

$$\frac{156}{93} = 4$$

7
Te ego unum maxime admiro et maxime admirandum ex:
ultimo. Quid enim! Quis deus, ubi nihil Dei immortales me:
temerere, quod ad felicitatem attineret. Ceteri Reges, et Ty:
ranni, et quotquot Principes aut regunt, aut dominantur,
numquam ita pacati sunt, ut non aut cupiant, aut timeant.
Cupiant augere imperium cum timeant ne minuantur; ti:
meant ne minuantur cum cupiant augere. Tu cum nec que:
ras amplissima, nec contemnas modicam vivis sine omni
perturbatione. Nihil est quod timeas, et cum nihil admo:
dum optes potes omnia sperare nullo prope negotio. Et
hoc illud est quo admiratione afficior, quod cum poete legem
promulgatam dicerent, nequem mortalem cuiq. liceat immor:
tali cognoscere, immortalis illa felicitas se novit. Sed cum Elephan:
tini Pentibry Deus ille. annos... est annis...

Agnovi tuum in me amorem qui me excusasti cum vix ulla
dignus essem excusatione. Hoc tamen tibi persuadeas velim,
et sperem si fallor, me aut litteras tuas nunquam accepisse an:
tea, aut acceptas non legisse. Quamobrem me excusationibus:
tuis, quod nullas ad te dederim litteras. occupationes meas
non afferam, quas bene nosti. Ego nunc non modo Episto:
las tuas expecto, sed postulo etiam. Nec quicquam a te pro:
fermittatur, quod opus ee arbitrabere. Ergo, inquit, pretermi:
si? dicam planius cave ne illud agas, quod ego cum noluerim
facere coactus fui. Ego enim tunc magna mei parte cavere
viderem si quam particulam Epistolae tuae aut consideres, aut
amitterem. Sed de hoc hactenus. Inane prope litteras meas
ita accipias, ut amicus, familiares scilicet, et ejusmodi ex:
istimes, quales voluissim esse. Vale, et Condiscipulos saluta.

Amicus non essem, nisi sententiam tibi meam explicarem. Con:
silium tuum igitur improbo, qui militiam huiusce tempo:
ris et laudes, et optes. Nihil sententia mea, turpius, aut libe:
rali indignius est; quid enim sunt plures sunt equites quam
pedites, quod est huiusmodi: plura sunt adiumenta, quam
impedimenta, nulli iam castra metantur, non agmine qua:
drato iter faciunt, signa [tanta est trepidatio] aufe:
runtur

vantur potius quam confervantur, sed sunt quorum formen-
torum genera, ut ne subeant in quibus quidem Milites, ne di-
Oppida aut urbes expugnent. Plures etiam inopia et incommo-
dy conficiuntur, quam ferro nulla strageminata novant et
cum nosse nollunt, in ea precipitant. Quid iam? fortis ab igna-
vo; peritus ab imperito; cautus ab ignavo interficiuntur, non
ignavia, non fortitudo, non imperitia, non stultitia laudantur.
Nulla iam ars est. Fulmina ista nuper inventa, omnia sa-
tulere. Cave per Deos immortales, et mihi crede, qui tuus sa-
luti semper propesci, nullum est maius discrimen, nulla mi-
nor gloria: imo quicumque metes, morbum appetit, et quam
appetit invenit. Tu prudens aliorum furi infamia optimum
esse Ducas. Vale.

Ille mihi qui litteras tuas attulit incredibilem gratiam exis tuo no-
mine; ego vero cum parem habeam gratiam, ne gratiam qui-
dem ago. Impe enim puto me qui gratiam referre neque
verbis eam videri. Diligentiam tuam etiam, atque
etiam laudo, et cum illam mihi sequendam proposuissim, quod
a te sepius repetitum est verum, invenit. Laboriosior
esse negligentiam quam diligentia non possum profecto non
mirari cum tu sis talis, qui deis in urbe, qualis ego, qui Ru-
mianus ago. Te iamdudum convenissem, nisi me tunc infelicissimi
exisimarem, cum urbem ingressus, urbanorum illos tumultus
audissem. Sed dubium non est amplius te conveniam; nec
despero quin sermonis tuae elegantia suavitatem, me nunquam
beatiorum duxerim. Hoc mihi tamen velim polliceari te non
recusaturum si quid a te petiero, quid sit, et quid optem tenere
debes, te scilicet, et nos, aliquando maxime opto.
Certo enim scio cum per te urbs sit felix, vix quoque futurum.
Tunc de studiis nostris loqui, tunc sine iver, cessare, dicere, et
facere licebit. Fac valeas.

Est tibi cur non mediocriter doleas, cum musici, Grammatici, et
Poeta sic laceantur, ut horum alteri sonorum, alteri verborum,
et postremo fabularum cognitio, tanquam materia circumven-
batur. Certe Theatralia quaedam ista videntur quae traduntur
cum artes ipsae sint huiusmodi, ut vix ulli sint secundi. Ille mea

mea sententia, Musicus appellabitur, qui non modo numerorum,
vorum, et sonorum peritus sit erit, sed qui etiam his arte et ac-
comodate utuntur, quod mihi in summo ingenij acumine vide-
tur consistere. Grammaticus quantum posuit, ipse Cicero explicat,
cui Poetarum pertractationem, Historicarum cognitionem, verbo-
rum interpretationem et pronuntiandi sonum attribuit. Po-
te quanta sint eorum tanta volumina declavant, quorum ars est
vitam humanam, et naturam effingere, et docta carmina pan-
gere. Quomodo cum tam angusta sit horum ars, tam late eva-
gentur nescio. Ego profecto nec his verum quidem esse existimo,
qui toto, ut ajunt, celo aberrant. Ita arbitrantur doctissimi ho-
mines, qui non falluntur, qui falsam suam sententiam, invi-
cem confirmant. Hoc vix tolerabile, nec tolerabile quidem, ita
falsa tueri, ut omnino velint eadem esse vera. Tuam senten-
tiam expecto, ut meo similitam, et haurum dissimilam, ut
eam scilicet veram. Sed pluribus non est opus, veritas eminet, et
tu sectator veritatis verum novisti. Ego brevius, ad brevior esse
nequeam, et te imitare conabor cum non effingam. Vale igitur
ne plura addere cogar.

Ego quod pervarum est, te oratorem, te senatorem, te imperatorem,
et avarorem possem nominare. Te possem Marcum Catonem
appellare, omnium dices, quod non sub oratorij nomine hec con-
tineantur. Orator apud Patres, Populum, et Iudices est. Romi sen-
per senator, Fori Imperator, Qui avaror, non quod agricul-
turam exerceas, sed quod exercentes doceas, quod huiusmodi
artem immortalitati commendes, et quaecunque natura di-
versis rationibus, diversis hominibus virtutes dedit, in te collo-
cavit, te solum perfecit, tu te testes eris mortalem posse omnia,
eademque per te percipere, ut potes, et per te potes, te non orato-
rem ut antea decepsit, sed divinum hominem dicam qui in-
genij tui viribus oratorum Oratorum limites si transgesseris.
Tu cave ne siquid meum acceperis invideas; Tunc enim ce-
tera prudentissimus es, imprudentissimus, non quo non sint
contemnenda, sed quod contemni non debeant ab amicis, ami-
corum opera. Vale et felicitate ingenij tui cum possis, impertire
Littere tuae sum mihi redditae sunt, quam eas maxime optabam
et iam iam adfuturas praesagebam. Quae mihi quam fuerint

gratę velex hoc poteris intelligere, quod te ut quam uberimę,
et quam sepius mittę ovo, sed quid ovo? volo potius - non e-
nim vereor quin et ipse velit veni in primis et mihi gratam
et utrique utilem. Neque vero defuero quamvis turbulen-
tissimo glorię sim implicatus. sed certe non ero. Fractis venis
scioque velo ad portum adnatabo.

Ibey Hothus hybernę immensa per cypora noctę
Vexit me violentę aquę visc lumine quarto
Progrexi Italiam summa sublimis ab una.
Non tamen adnatabam, sed ita potius
Paulatim adnabo terrę et iam tuta tenebo.
Ne tamen Virgilij manę quę valere iusserunt Poetę excite
et iam meum afferam aliquid quamvis ne illud quidem sed
non in ipso adinadversum, vel in ipso etiam sed non in hanc
sententiam, imo in hanc sed minime. Vale non inclinante
iam Sole, sed quando ad Lucernam scripsi surgente iam.
Sed bene vale.

Litteras tuas accepi, et eo quidem tempore quo illas maxime de-
siderabam, quę mihi quam pervgate fuerint vel ex hoc poteris in-
telligere, quod te ut et crebriores et longiores mittę ovo: sed quid
ovo? volo potius; neque enim video quid et ipse velit veni pre-
sertim et mihi gratissimam, et utrique utilem. Quod vero te
valere, tum studere, deinde etiam mei meminisse scribis. Lau-
deo. Et ipse etiam cum te valere sciam valeo, cum vero stu-
deas, et ipse studeo, et si mei meminere, et ego tui et utriusque
vestrum, et sepe sane, ne dicam sepius. De studiis tuis et
mihi scripseris diffusię, quatum fecisti. De meis autem eo minus
habeo necesse scribere, quę sepe implicata, sepe etiam difficilia
sunt, quod parum ad te pertinere certo scio. Exservij car tamen
et difficultatem vincam si potero. Tu mi frater stude, stude in-
quam, quod mihi etiam faciendum est, et in primis occurrit eni-
serius Herodiam illud tam a Cicerone decantatum libro vi
familiarium Epistolarum ad Septimę epistola LXXVI. Tu vero
vale, Mariumque fratrem meo nomine saluta.

Epistolarum fragmenta, quarum principia
in manuscripto originali a munibz, Plattij
reçia videntur.

..... Hęc nunc quamvis non sint mutata, nonnullam tamen

suppitionem subterfugere posse mihi non videbatur, nisi literarum aliquid ad vos darem, quod, ut ait Cicero, inane, quam multis esse malui. Et si non dubie nobis hic nunciatur, bellum fore maximum, et undique, et comparari exercitus, et ea magna cura parari, quae ad exercitus, quaeque ad rem militarem pertinent, et iuvencum in gentem equitatum isthac transiturum, qui in Italia cum Regis Gallorum copiis coniungatur; tamen tum quia haec nos non magnopere curare certo sciebam, tum quia arbitrabar certiora a vobis de his rebus ad nos scribi posse; statuebam non necesse esse ea ad vos scribere, quae a vobis huc afferentur. Quid vero vos ad studia vestra cohortarer? quibus nec pater optimus, nec vestrum amantissimus Praeceptor unquam desistent, quique sua sponte currentes, neque patris, neque praepetoris, ut ajunt, calcanea expectarent. Tamen si tamen haec se ita haberent, ut neque vos quicquam vos praeteriret quod hic nunciaretur, neque quicquam praeteriret, quod ad vos, et ad studia vestra pertineret, scripsi et quid hic esset novi, et quid ad vos attinere arbitrarer. Si valebit bene est ego quidem valeo, et iuvita deo operam, ut ab humanioribus illis studiis recedere minime possim, quae cum vestro tanquam Naufragus procellis iactatus, portum tenere mihi videor. Vos velle ad me quamque proximam literam mittatis, et de valetudine, et studiis vestris certiorum faciat. Valete, et optimum Praeceptorem, et varissimum Leonardum, et elegantissimum Dominicum, ceteroque suavisimorum condiscipulorum meo nomine iterum atque iterum salutate.

----- Hodie tamen cum literas
----- accepissem, praeter cetera cognovi
etiam vos ----- vobiscum ad Praeceptorem venissem
----- fratribus commendari a fratre non sit
----- nobis cura est adhibenda; nos tamen tenebam
----- puerorum natura procliviorum ad levia, succubat
illud etiam virgilianum. Deo a teneris absque multum est.
Quae si perpenderit omnia, ut oportebit, quae sint vestrae partes
facile cognoscetis. Quod si praeterea ad bonos auctores accederis,
et Eximium nimirum Doctorem vestrum audieris, non dubito
quin id ayas, quod quantum vestra intereget infra mecum
omnes intelliges. Invenit etatis inania, senum constituen-
da, atque regenda prudentia est, nos tamen probe Ciceronianum ac-
civoma; quare cum vobis contingerit Praeceptor optimus, atque
probatissimus, cuius consilio, atque auctoritate utamini, da-

re operam per Deos, ut vobis, vestrisque honori sitis et decori, et
nobis persuadere id unum tandem fore incundissimum, cetera
mutari, atque interire, hoc semper permanere, omni tempore,
omni orate, omnique loco decere. Sed pleni sunt omnes libri,
neque dies fere preterit ullus, et vix hora quibus hæc omnia
non modo explicentur, sed ostendantur etiam, nosque plures
iam annos. Abstemium audientem abundare oportet præceptis,
me tamen, non loquacitatem, sed amorem quo vos prosequor au-
dibilissimus, longiorum facit, vel si loquacitas est, ut maxime
non enim contendit, ejusmodi est, cui ignoscatur; me enim se-
uat ad vos præsertim scribentem, et quam ut literarum aliquid
a vobis eliciam, huiusmodi esse cupiam. De valetudine, et stu-
diis vestris gratissimum mihi feceritis si et scribis, et prodixi-
si scripsissetis, quod ut faciatis vos etiam atque etiam rogo.
Aliud quod ad vos scribam mihi non succurrit, nisi ut Præ-
ceptorum, et Condiscipulorum meo nomine iterum atque iterum
salutebus. Vos vero bene valete, studiosè dicite, diligenter
enim docemini, et nos, et inter vos amate. ☺

Alia parva fragmenta, quæ in eodem manuscripto
exsistunt, utpote breviora, et pauci momenti reliquimus. ☺

Se duo beyl'occhi, et una bella fronte
 Ebber possanza a mover tutti i cieli
 Come si vede ben sotto bei veli
 E penetrar nei Reyni d' Acheronte:
 Quirin mi gentil u' son congiunte,
 Have bellezze, ch' altr'a me non celi
 Come rejster potrò a tanti teli
 Che fatto ~~mano~~ m' anno il cor tepida fonte?
 Io dir vi voglio, che in formar natura
 Opva, ch' a tutte l'altre a tolto il vanto
 Tanto studio mai pose, e tanta cura,
 Che se mai si vogliesse in vigo il pianto
 Che per tema mi cresce oltra misura
 Io mi farei sentir dal Tago al Xanto.

Oime se ben la Brenta, e'l mar vicino
 Per miei natj Paesi addietro laso
 Spesso vaggivo gl'occhi, e volgo il passo
 Poi sospirando seguo il mio cammino.
 Talor pensando a cui sempre m' inchino
 Il vigo lacrimoso a terra abasso
 E come fosi tramutato in laso
 Fuor di me mi ritrovo sotto un pino
 Dove mirando come son lontano
 Da quel bel sol, che più d'ogn'altro luce
 Impossibil mi par, che amando viva
 O mio Desio mortal, o pensier vano.
 Amor fa chiara notte, e fosca luce
 Movir fa l'alma, e fa la morte viva.

Alessandro gentil, che per bei colli
 E verdi prati, e per campagne amene
 E diletosi fonti, e serbe piene
 D'angelletti, ten vai con papi molli

Ascoltami per Dio, deh ferma, e tolli
 Queste parole all'auve, che serene
 Non ponno via sentir tante mie pene
 E vengasi pietà se ben mi volli.

Poiche partisti con sì grave sacco
 Amor mi stringe, che l'giouir m'è pena
 E l'pianger gioja, e l'mio minor impaccio
 E chiamar morte, e quel che più mi pena,
 E che non venga omai: e questo faccio
 Perche amor è tal, che ragion nol frena.

IV

Eva ridutta tutta la Cittade
 A una leggiadra, bella, e ornata festa,
 Quando per mia sventura amor mi desta
 E i spiriti, e gli occhi voglie ove bel tade
 Perfetta scorgon, e allor come accade
 Contra i colpi d'amor più non mi resta
 Sangue nel petto, ch'era all'alma mesta
 Ito a soccorrer per buyate strade.

Ma non molto dappoi come se desto
 Fopì d'un alto sonno nel bel vigo
 Di Madonna mirando vestai vento
 Quivi Amor con un sacco d'or conestito
 De suoi bei crini arvinsemi, e con vigo
 Disse: or fuggi se puoi, ch'io son contento.

V

Di giorno in giorno amor più m'acerba
 E in mille guise mi conduce a morte:
 E tanto m'è contraria la mia sorte,
 Che non se giova incanto, o succo d'erba.
 Ve cio che l'altui male diacerba
 Anzi pel duol che sempre vien più forte,
 Lascio le dritte, e m'appiglio alle torte
 Strade u' maggior periglio a me si serba.
 Amor m'è cieca scorta, e per ciech'ombre
 In strani luoghi mi conduce cieco
 Per prender aqua d'una bella fonte.
 Io che con lui andrei nell'Acheronte
 Nol lascio mai, e sempre ne vò seco
 Accio ch'io mis desir al fin ad ombre.

VI

Vedrai dunque la Conte Cavaliera
 Notte fratello, mentre ch'io sontano
 Dalla sua bella Cerya, come in vano
 Avò cangiato omai, e seno, e ciera
 Le freyca etade se ne va leggera
 Col tempo che la guida, e poi s'in vano
 Si passan li prim'anni a mano a mano
 Si sopravviunge l'altua molto fiera.
 Ch'altro vol, ch'io d'Amore l'arco, e i strali
 Cantar mai sempre in qualche verde loco
 E felice chiamarsi d'un bel signardo
 Perche vedendo amor li colpi frali
 Nelle quadrella sue v'aggiunge il foco
 E per cacciarsi a morte spinge il dardo.

VII

Io non sò veder tal, che sempre veggio
 E non sò trovar tal, che sempre è meco:
 Gran posanda ai Amor, che fai buon cieco
 E cacci la raggion dal vero seggio.

Solamente vorrei quel che posseggio
 Nel core; antri possede il core, e seco
 Il tira sempre nel suo Regno, e seco
 Di lui trionfa, che ne fai poi peggio.

Ma non so l'abo poi trovar ragione
 Di chi doler mi debba, o di mia Donna
 O pur di te che ne sei sol cagione
 Io vò mirando per tutta la gonna
 Di lei se sangue veggio, che mi pone
 Sospetto il cor ferito di Madonna.

VIII

Di nubi il ciel non men di me coverto
 Di veder lei ogni speranza tolta
 M'avea quando come il sol di folta
 Nebbia più chiaro appar quand'è scoperto
 Tal sale Madonna, e col viso aperto
 Ogni nube di caccia in me raccolta
 Ma che il sol e la vede in una volta
 Il vantaggio di lei conosce certo.

Ella con un leggiadro, altero, onesto
 Motto, la destra di me preso appoggia
 E levandomi il cor poi sapa avanti
 O. miracol d'amor, che nel più mesto
 Stato vuol far, che la speranza alloggia.
 E può senza il cuor lieti far gli Amanti.

IX

Luce, che luci più d'ogn' altra luce.
 Più chiara delle stelle, e più del sole
 Scaccia le nubi a chi t'adora, e cole
 E un bel chiaro seren le riconduce.
 Come le folte nubi quando luce
 Il sol, sgombrano il ciel com'egli vuole;
 Tal con la luce de la luce suole
 Ogni tinto pensier fuggir la luce.
 Diana in ciel la notte, Apollo il giorno
 Mandano i raggi della luce al mondo;
 Ma la bella luce più lucente apar
 In l'uno e l'altro tempo cò bel vai
 Serena, quando appar tutto il rotondo
 E l'una, e l'altro fa vegnar con scorno.

X

Io il più infelice, e sfortunato amante
 Di quanti vi fur mai sotto la luna
 Vivo dolente, e senza sperme alcuna
 Seguo una luce, che mi fugge avante:
 E s'io giungessi quelle fiamme sante
 Che m'abbruciano il cor senza neppure
 Pietade, e tutte poi ad una, ad una
 Mi consumar dal capo alle piante
 Felice morte a sì infelice vita
 Felice vita a sì felice morte,
 Che vive ognun senza martir felice:
 Allora non sarei già più infelice
 E la sventura mia fin alle porte
 Venuta, fuggiria poi sbigottita.

XI

Come tal volta pel levar del Sole
 Ho vedute sparir tutte le Stelle
 E quelle, che dinanti eran sì Belle
 Per vergogna celarsi in l'alta mole
 Così fra fresche rose, e fra viole
 Madonna all'apparir fa che sian quelle.
 Non men prive d'onor, che nel ciel snelle
 Sogliono le Stelle quando Apollo vuole
 E non solo dei fior vince il colore
 Col suo dorato candido, e vermiglio
 Ch'ha nel bel viso, e nelle treccie bionde
 Ma l'Sol per tema pur ancor s'asconde
 Se mirandol talor tien fiso il ciglio
 In lui, ch'a lei a cesso il suo splendore.

Madrigale

In la morte della Signora Terentia F.B., che
 partorendo morì ad una festa

Ah dispietata sorte
 Tu ai crudel condotta pur a morte
 Si gradiosa gentil, e bella Donna.
 Qual bestia gonna
 Fortuna invidiosa del ben nostro
 Oime alla Fontibona
 Venustavi sicura ad una festa
 Mentre per tutto con piacer si suona
 Ruggie il masevno chiostrò
 Ond'ella tramortita in terra mesta
 Fe un sconcio nella festa
 E dopo il parto l'spirto vege a Dio
 Ond'io n'ho un grande di morir desio.

XII

Se mai vedesti in oriente il sole
 Le tenebre scacciar con chiari raggi
 Se mai udito vaggionar dai saggi
 Ch'eternamente gira l'alta mole:

Se mai mirasti in aria come ei suole
 Cambiarsi in varie forme, e come caggi
 Liquido in terra, e come cuoli i faggi:
 Se mai la terra piena di viole:

E se de l'acque il corso naturale
 E delle fiere le diverse sorti
 Considerasti, e tutti li mortali:

Piu dubitar non dei, ch'un immortale
 Signor non vegga tutti e vivi, e morti
 Et ci solo sia Dio senz' altri eguali.

XIII

Di tre vaghi colori un color nasce
 Ch'in belle chiome d'oro si diffonde,
 E forma un nome tal, che corrisponde
 Alla rara bellezza, ch'ornò in fasce

Questo, che d'altri il Real nome trae
 Che in deiosi amanti non s'asconde,
 Quell'animo gentil in cui s'infonde
 Di tre rare virtù riempie, e pae

Candido purità: speranza verde
 Rosor vermiglio, fanno il color misto:
 Formano il nome, e notano i costumi

Quai nella luce di duo chiari lumi
 Si perfetti si scorgon, ch'ogni tristo
 Pensier contra vi fugge, e si disperde.

XIV

Rea, barbara, e ingrata Medicina
 Che riparando al corpo; la salute
 Levasti all' alma sì, con le tue acute
 Forze, ch' a fiera Morte fu vicina.
 Divero effetto in sola una mattina
 Ne sentì il corpo quando le perdute
 Forze ricorva, con la tua virtute
 E l' alma che peste divien mechina
 Ch' offrendosi il divin almo suo oggetto
 In opportuno loco assai vicino
 L' impedissi turbando ogni discegn
 Qual rimedio miglior, e qual più degn
 Soccorso potrà aver se nel cammino
 Mi ritrovava all' alto suo Coppetto.

In morte d'un figliuolino del
 Capitano di Ewadjca

XV.

L' alma innocente, che dal ciel discese
 Pel delitto lavar del primo Padre
 Disciolto il nodo del antiqua Madre
 E'n se rinata al suo Fattor ascese.
 Avanti al qual con ambi l' ali stese
 Lode del sommo Ben fra mille squadre
 D' angeli eletti, e mille alme leggiadre
 Che la spoglia mortal non vilipesse.
 Alma felice, che si tosto a sdegno
 Avesti il mondo cieco, e al Padre eterno
 Dall' acque salutar spiegasti i vanni
 Annunzia or quel ne li superni scanni
 E con silenzio l' loda in sempiterno
 E nella gloria vivi del suo Regno.

Calendij Augusti

Aurea sydeveos celo virgo exeret artus,
 Lactea purpurea pectora picta rosa.
 Iam Pater Autumnus redolentia poma ministrat
 Urtae de croceo palmite opacat humum.
 Huc coeant casti pueri, tenerae puellae,
 Spiret accidalio fusa liquor coma.
 Caesar Augusti celebret monumenta per agros
 Patria caesareo nomine clara Foro
 Humina multa novi sumant spiracula sensus
 Et Ceres, et Bacchus dona cupita ferant.
 Tu Dea magna, potens manibus tua munera plenis
 Funde, et inexhaustis fonsibus arva cole.
 Tu Deus alme tuas gemmantem concute vites
 Et iam muneribus sint iuga plena tuis.
 Primitias segetis Cereis, vinique Ligo
 Solvet felici messor arator opes
 Iam Augustus adest celebres venerat Calendas,
 Carpe vocam virgo, fer nova verba puer.
 Rusticaeque in mores variis redimita corollis
 Turba sacrorum laudes concinat ante Deos
 Adde merum violis: folijs felici olive
 Cinge caput: prisci sic statuere Patres.
 Puera voluptatum secum genus abstrahit omne
 Moris, et in infernos sunt bona nulla lacu.

cunctaque

iam

Qualis flaverit Zephyrus mulcet arista
 Cum rugit aethifera torridus in arce Leo.
 Qualis et avari gelidus vox indiget herba
 Sive micat cancer torrida sive canis.
 Tales sunt versus, mittuntque aequae calores:
 Quos tibi si mittam: vere rigebit hiems.

torvus

Amicae Absenti

Qualem purpureo se aurora ostendit Eos,
 Tithoni croceum liquit ut illa torum
 Et croceis ornata rogis, ornata pyropis,
 Optatum nobis portat amica diem.

Talem.

Talem pace tua, Thitoni candida coniux,
 Vix oculis etiam pulchra puella meis.
 Pulchrior, et multo, si multo pulchrior illa
 Esse potest, vel si id qui mihi credat erit.
 Tyndarj aspectu celsipet, Flora decore
 Pulchra illi, pulchra prebet amor.
 * Cederet hermine formam Thelegina capilli,
 Illa in olivina luya fuisse ave
 Sol novus in terris phebri Amminij instar
 Hae illae occulos dum ~~non~~ ^{moget} illa micat
 Spiculis quin etiam simul hij cum luce coruscant
 Saepe incantus vulnera sensit amant.
 At nunc denantur tenebrae, vel luce sub ipsa
 Dum rapitur celeri permania alta rante.
 Qualis dea exo descendit vesper Olympo,
 Solut anhelantes equore fincitur equos.
 Atque ut nos picej terras complectitur alij,
 Et roseum nobis sustulit omne decus.
 Tali (pace Deum) celo, lucemque diemque
 Abstulit invia per mare vecta rante.
 Sub Iove signa cadunt, sub Phoebo Phoeby opacum:
 Nec ludent ullae nocte, dieve faces
 Sen cadit Hyperij Phoeby, sen surgit Eos;
 Illa potest tenebras, illa fugare diem.

lumina

* Lumina praebet amor
 hinc caecus dicitur ille:
 Qui vult formosam non
 aliunde petat.

Ad Parentem

Ite salutatum celebres mea cura, Camene,
 Quos habet incolumes Montemiana meos.
 Ite salutatum patrij de more penates
 Qui prope iam lapsos tempore concidebant
 Quos fovet in patris Montemiana sinu.
 Montemiana caput rogei redimita corollis
 Cognita nymphaeum Montemiana chorij.
 Quod sunt vere vos. Quot sunt estate cicadae.
 Roma quot autumno. Frigore quotq. nives.
 Tot mea Musa Patri: tot Matris totque adde salutes,
 Tantaeque Germanij addita Fratre salutis.

faciles

Quotque iacent late Gibulum per litus avenae
 Et quot sunt summo sydera fixa polo:
 Tot tenera Liber suspendat vite racemos
 Tot segetes flavij Niva minuet agris.
 Nulla per aeris insurgant nubila tractus:
 Caelum Apollineo videat igne polus.
 Sol licet Herculei penetravit terga Draconis:
 Sol licet Erygonae pectora dura premat
 Attamen in nostris video certissimus orbis
 Puva ut avenosum dividit unda solum.
 Ruve quasi medio molles opera sub auras
 Amphitheatrum dat tibi claustra sinum.
 Obvius Hospitibus custos in limine Iani
 Exit et implicita ducis in ima manu.
 Si mihi castalio Phœbus libas liquores
 Si mihi gorgoneas Misa dedisset aquas
 Non ego pergameos reges, non dura Bionas
 Ocra non Thebas armoniamque rarem.
 Non ego Scipiadae divinq; stirpis alumnos
 Victores canerem: caesaresque Duces.
 Ruva ego subiectus canerem nemoralibus umbris,
 Quaeque meo carmine canerem carmine Ruva darent.
 Restat Olympiadae cumque vincere vatis,
 Servaque felici secula videre gradu.
 Quidque tot erumne, tot detravere labores
 Restituat ^{natus} ~~natu~~ Montemiana suis. ~

Si quando peccas peccatum fata recenses
 Ecquid? verberibus si cruciatus eris.
 Illud idem fatum poterit contraria ferre,
 Crimina fata trahunt: verbera fata ferunt. ~

De equo victore Bradaccorum.

Carpite Vernanti teneros in vertice flores:
Flava Triumphanti cingite colla Ducij.
Ille Equij, ille fuit patria ter victor in ora,
Victores victor ter superavit equos.
Adde etiam veteris veteri Decus; adde Trophæum.
Magnum erat veteri; major at ille novo.
Eqs ubi florenti late depicta decore
Quam rapidus purij irrigat armeny aquis
Illa Ducum clavo Medicorum stemmate clava
Grandis Victori prænina ponit Equo.
Huc igitur magno Rominus perculsus amore
Laudis, et eximij robore fretus Equi.
Nixit Equum, qui iam Gyguinos ante decembres
Viderat, et rapidum vicerat ante Notum.
Hic ubi canceribus missis dat Buccina signum,
Convulsit celerrimam per loca recta fugam.
Instat quisque suus, implent hinnitibus auræ
Convulsos; pulsat ungula sacra pedum.
Hic celer in summos librato corpore saltus,
Exciluit, et magnum victor adurget opus.
Nunc hunc, nunc illum, nunc hos prevertit, et illos
Et potitur clavi victor honore Ducij.
Hoc est pegaseij celum percurrere pennij;
Bellerophon teas hoc superare feras.
Vince diu; Dominosque tuos, patriamque Triumphij
Perpetuij orna. Post sua fata vige. ~

Claudio Cllovetano

Hic Mars Armipotens, hic Tritonia Pallas,
Castæ Dea inimicem temperat arte Deum
Ille laceperentes violenta submovet hasta
Illa lacepsitor Egide ab hoste tegit.

In coelis degunt, ad celum Nomine tendunt
Hæc Coelestium sunt loca cæla Ducum.

Phæbo

Phæbe Pater si nulla mei tangit te cura doloris
Tangat te Patris cura reverenda mei
Huc ades, et medicæ medicamina mille salutis
Affer, et absolutam fer, pater artus, opem
Non gravis est annis, tenero non debilis ævo,
Sed vir non patris gloria parva soli.
Effice ne turpi pallentes obsita vultus
Occupet hunc macies, neu color ora notet.
Seu clavis, et Tenedos, seu te Parnasia rupes
Seu Pindi, et Cynthi te iuga cæla tenent
Hic clavis, hic Tenedos, hicque ^{est} Parnasia rupes
Hic Pindi, hic Cynthi sunt iuga cæla tui
Seu fueris magno laudum periculis amore
Sis servasse tibi hunc gloria magna virum
Phæbe, fave, et totos liceat de pectore morbos
Cum Testudinea pellere vite Lyra.
Ponite solliciti curas, non invidet ullis
Phæbus, et nimis facilem nunc quoque spondet opes: ^{hinc}
^{vel}
Ponite solliciti curas, non ledit inique
Iuppiter inopes: sed sua semper amat.
Iamque valetudo languentes colliget artus
Et bona perpetuo sit læta iuncta sibi. ^{exit}
^{vel}
Et referet vires, restituetque suas. ~

Vix se puniceo aurore ostendebat Eos,
Et vix aurati menia visa poli
Surgimus, et rauce vecti super ardua curru,
Impavidi longam cepimus ire viam.

Cavosaeque vias, atque herbida prata secantes
Magnae cum vastis flumina gurgitibus.
Cum sol se immensum inuegit Devescy in equor,
Ingredimur Porti menia opaca novi.
Hic incumbentes operi, navemque parantes
Nulla reposita fuit, Nautae nullus erat.
Nullus erat Nauta, aut si qui tum forte frispens,
Spivanti metuit pandere vela noto.
Expectata Dies, noctem candentiisque astra
Condidit, apparet plena notis
Ingredimur cum sole ratem, et liquentia tonis
Flumina subductis Nautica turba ferit.
Tum circumfusis luctatur navis in undis,
Iulij in extremo limite adacta fori.
Subtrahitur tellus, sinimus concordiam, et alto
Quae sunt apposite gurgite sepe cades.
Utg. novo nascente die, de litore navem
Solvimus in noctem sic veligata fuit.
Ut matutina celum splendescere luce
Cepit, et in vastum nosc abis Oceanum
Constitimus transis, Duris freta verga lacertis
Dant iter, et placidis subsistit equor aquis.
Sed nunc elata paulatim atolimus undas,
Et nunc diducto gurgite subtrahimur.
Tum medio apparet late gens horrida ponto,
Scuta humeros, galeae tempora dura tegunt.
Una omnes mare, et spumantem vertere pontum,
Quam properant celeri per maria alta rade.
Improvise adiunt, circumque intraque perverrant
Ut raperent quae tum non potuerunt rapti.

Tum Venetas arces, veneti decora alta Senatus
Prospicimus, medio dicere iura mari.
Venetiam primus clamat de puppe magister
Et venetos leto carmine auere iubet.
Et prouocul hinc tuta delabimur equore puppi.
Et stetit in tuto litore tuta rates.
Hic quater exoritur, quater et se prouult undiq;
Phœbus flammiferus qui regit acer equos.
Vrbem lustramus, vastaque palatia mole,
Interea, et facimus, quæ bene facta iuvant.
Hinc cum nocte ratemque et tecta intramus opaca
Illa autem placido labitur iuncta sale
Nox curua sublata viuit stridente capite.
Meduaco tutam tuta carina viam.
Hanc Antenoream læti conscendimus urbem
Hæc voluit chartæ finis et esse viæ.
Hoc iter emenium nostri haud amplius annis
Confectum vobis pagina parua refert.

Sæpe ego sacrarum reuerare volumina legum,
Ausus, et ignoto semite ferre pedem
Sed tamen occurrens, vellit mihi sepsius aurem
Phœbus, et inceptum mura restavit opus.
Hoc iter est, inquit, tenebris haud passibus æquum
Hæc sunt magnorum munia magna virum:
Sic ego debilibus dijeci pondus ab harum,
Et mura undenos cepit inire pedes.
Ut tamen illa solent quæ nullo culta labore
Sunt rudia, et rudibus carmina prima modis.
Accipe quæ nulla tibi condita mittimus arte,
Carmina, veloci precipitata manu.

Ne vetus obducta tollatur corde litura,
Qui nobis debet esse perennis amor.
Sepe intermisi Phœbus mihi carminis auctor,
Mugique disparibus ludere docta modis.
Vox data ne sacri violetur munus amoris numen
Voce data dulcis conciliatur amor.
Neve sacri abgentes violarent vincula amoris
Agendum tacita litera verba refert.
Littera muta novi sumit spiracula sensus,
Et pro voce suis oblita charta notis.
Nec interpositi parvo discrimine celi
Sedimus æternæ numen amicis?
Ah scelus indignum cum te tua vita, tuum me.
Lactea purpureo picta decore roza
Vixit et apud ignem adiungitur ignibus ignis
Nulla laboratum carmina pagina carmen habet.
Pagina carmen habet, furtivi carmen amoris,
Quod legat, et relegat sola puella sibi.
Dispareat quicumque velit servire puellæ,
Ut nihil abgentes (heu nihil) esse mater
Prima mihi facilem constantia cepit ocellis
Cepit et hoc fateor, nec mihi turpe fuit.
Quod tibi, quod magno acciderit Iove nato
Quotque etiam summo sustulit arma Iovi
Sed mihi cum pulchro facili se ostenderet ore,
Non modo non ullus, sed plaga nulla fuit,
Quæ non iactato retonaret carmine, quæ non
Sciret carminibus Nomina amata mei.
Sed te nulla dies vix detrahet amanti,
Nulla dies sine te vidit, amante Regam.

Sit licet, et solum semper coluisse Puellam
Semper amatum, semper amare Rogam
At nunquam imposito (durum) transcendere fines,
Hoc est solliciti, ^{semper} et peramanti onus.
Sic agi oblitus velles (scio) semper amori
Deditus, in namum vergi habere rogam.
Parce quæso precor rogo quamvis suffusa decore
Sæpe tamen medio munice carpit agi.
Quid tibi cum Nomina tantum, quid dura morsa!
Quidve heven duris hæc Rosa dura vubis!
Ut nihil abiecti populi (heu) mittere amico
Ut nihil abienti sit nisi turpe nihil.
Eia age iam tacita referatur Epistola voce,
Et qui non fueris ne videare caue.
Ne tamen in longam ducantur carmina noctem
Quod solet extremo fine subesse vale. ~

Calendij Maij

Surgite majores, quorum de nomine Majores
Dicitur, intonsas cingite fronte comas.
Surgite iam festæ Maij rediere Calende
Macula Thunicumq; nocte Thura focij.
Maius adest, nigris celsæ mercator in indij:
Mercurio, et magne suæ cadat alma Neq;
Iam iamque e puvo sustinendus fonte, Capennam,
Perget inextansas qui parat orbis opes.
Sed vos ante alios, primo cum lumine solij
Surgite, et ævum iam superate nemus:
Vos ingram quoq; durus amor iubet, ite per alta
Est nemora, et duris saxa crepidinibus
Istæ tandem ingenti defixa cacumine pinus
Intonsij Domine conspicienda comij,

Ante fores; et fictus amor furetur amantum
Corda nec in sparsis dedit amica Rojij.
Majus adest scribis gaudet iam frondibus arbor,
Et Zephyri blanda per nemus aura sonat.
Magna Denim Mater vividam suscepit amictum.
Et rogo mihi filia cana croco.
Aurea purpureis suras evincta Cothurnis
Copia per totos muneva fundit agros.
Felicem spondens felicia muneva melli
Sic Deni effugit vite secundat opes.

Amico non Mirtum, sed castaneam Veneri dicere persuadenti

Sacra Deo mitti veneri gratissima Mirtus
Pacis amor Deni est; pacis amica Veneri
Horrida Castanea hirsutis vallatur Echini
Ut Dea non augeat ferre pedem propius.
Quare ante hirsutis mirtus mutabit arctis
Suavia quae molli cortice poma tegit.
Quam Veneri intoniam florenti in litore Mirtum
Reverat, atque iterum sanguine spargat humum.

Sic tua sancta Veneri pro pulchra Virgine vota
Impleat, et charo sic foveare sinu.
Sic sacer eterno decoret te nomine Phœbi
Sic tibi det summo carmina digna choro.
Dic mihi quae nives placeat suffusa rubore
Da mihi quae panyis carmina culta domi.

Felix hora, dies felix felicia facta,
Et quae felici ventilat aura Notus.

Felix

Felix terra beata, viarum beatior illa
Qua nives findit bicolor orbe solum.
Tempus erat nitido Phœbe quo lumine sumpto
Evocat ad sacras sydera pulchra choros.
Suadent ire Domum socij, monet aurea cœlo
Luna micans, terræ proxima prima polo
Sed tamen ipse negat sentus, per ire volenti
Injicit tandem me mea fata tenent.
Donec abituro occurrit mihi fidus amicus,
Atque etiam secum me iubet ire Domum.
Dextera sepe solet strato invitare lapillo:
Leve tamen potior aspera via via est.
O me felicem nimium, nimiumque beatum
Occurrit mediis lusc nova per tenebras
Arminij illa mei, faustisq; mea sola voluptas
Quæ mihi Phœbei Numini instar erat.
Cypria cepisset forma, puer ipse decore
Nigraque purpureis lumina præbet amor.
Lumina præbet amor, hinc cecus dicitur ille
Qui vult formosam non aliunde petat
Pulchrior est Phœbo, Phœbus sua lora retinet
Hanc ut miresur, sed pudet, inde fugit.
Felix ego quæ te pallantias asce
Vidit, et equos quoque movit equos
Felix illa dies, felix et mensis, et annus,
Et quæ felici tunditur ora mari
Nil mihi cum Borea, nil cum genitalibus arvis
Aspiciet Zephyrus, omnia turbet hiems.
Nil mihi cum vere est, nihil est frigore
Vere hiemem, verque frigore ferre solus
Non magis chrysolitus fulvo collectus in auro
Non magis sol cœlo quam mea vita, nites. Sic

Sic tibi sum charus, sic sint felicia Celi.
Numina, ut es tu oculis charior una meis. ~

Ad Leo. Iustinianum R. V.

Seu caris Heroum carmen, seu fingis iambo,
Sive madum iungis cum brevioris modo.
Regine Romanum mirari, desine Evajum:
Iustiniane etenim cedit uterque tibi. ~

Ah ego romanos semper dicturus amores
Semper amaturus quod mea Roma dedit.
Ah miserum! quid seve puer crudelius viri
Audiui viridem me facere senem.
Pallidior statua, atque umbris quae evocat Orcos
Qua Maya Divae gramina novis annis
Horridior scopulo, at felix truculentior usui
Asperiorque hieme: durior illicibus,
Murex inculta, videri quid torva minantur
Lumina quid rapidas excutiantque faces.
Ille inquam, ille fuit, cui plurimus horret
Pudor, et hirsuto squalidus ore rigor
Ille inquam, ille fuit, scelerata pocula destra
Qui doctus misit arte patris
Hunc ego (si qua silex) nocturna involvier umbra
Hunc ego ferali carmine striga putem
Ah quoties summa guttur trabe dirupisset
Ah quoties corvis exa cupitis feret.
Sed tamen haemonis disolvit colla venenis,
Et saepe nullo se prohibente trahit.
Quamvis impurus, quamvis crudelis, et acer
Ad persuadendum, non tamen ista nocent. ~

Ille nosse amor pavet, sed fingere talem
Nescit amor, talem non putat esse, feram.
Ille tamen semper propior magis videtur, et iam
Vicisset, dubius sed niger usque timet.
Unum est quod timeam magicas ne noveris herbas
Suppositæ linguis quæ molles decipiunt.
Tu tamen alma Venus, Veneris sanctissima proles
Sic omnes homines semper amare velint.
Cedite terribili veligatum stipite nodo,
Ad magicos nudus vapulet ille sonos.
Vapulet ille quidem, donec quæ suaseris undas
Et iubeat celeres per mare ferre nothos.

In obitum Teventiæ Fontibonæ, quæ
ad nuptias invitata
Venit, peperit, et perijt

Fontibona ante diem summo hic Teventia fato
Victa iacet, natum dum parit, illa perit
Quam forma venus inigni, quamq; arte Minerva
Prænaverat, raro Phœbus, et ingenio.
Vel Cui formam Cytherea dedit comita Minerva
Quæque ferunt Charitæ munera sola tulit.
Hæc inter choreas, choreis dignata Neorum
Et parit, et pariter partus, et illa perit.
Fortunate Puer lætas qui luminis auræ
Haurit, et ætheria lætas ad astra vedis.
Fortunata Favens læto quæ in flore inventæ
Inter læticiam sidera cæla petis.
Vivite felices animæ: post læta vigete
Pulcher formosa cum Venetice Puer.

In obitum Eiusdem

Fons bona qua melior nunquam, nec pulchrior ulla
Exstitit, hoc sacrae marmore clauis aquae.
Illa quidem ut nimis Celi fervoribus hausta
Aruit hic, superas sic rigat amne plagas. ~

Quae fuit in terris mulier pulcherima: celo
Inter Divarum numina Diva nitet. ~

Si quis adhuc superest mortalibus ardor amoris
Huc eat, et lecto carmine, dispareat
Nam si sola coli pervit Terentia digna
Quis posthac morbo certus amare velit. ~

In obitum Ecc^{mi} Doct. et Legum Interpretis Sam.
Joannis Fontanae Bonae

Siccatis vix Bonis, et Fons aruit undis
Conantur lacrimis reddere Fontis aquas:
Sed postquam haud lacrimis sufficit Fons ante pervenit
Aridus in terris Etheris arva rigat.

In dedicatione Templi Trinitati sacrae, ab Ecc^{mo}
Rom. Doctore B. Hieronymo Montecynano:
Post Castrum Montecynanum vetustate
pene collapsum, restauratum. Erecto.

Hae tibi sacrae Hieronymus erigit arae
Tergemine omnipotens, et pia Tempora dicat.
Monsenianam ille ante Dominum Castrumque dicarat
Eversum senis temporis e manibus:
In modo magne Parens parvum dignare sacellum
Incolere, et servos semper adesse tuos. ~

Qualiter in nivibus Leporum vestigia primis
Venantes certa spe retinere solent.
Haec aliter fontes inhiat quicumque Leporum
Venari, Abstemi, Te Puer carpat iter. ~

Die Resurrectionis Domini

Gaudete Mortales, redit optimus
Anno peracto ad nos iterum Dies,
In quo salutis fons reirascit
Etheream, et rejeravit Aulam.
Virgo quam in illo populantibus
Circum ignibus fovere vult Patres
Vaticinati sunt Priores,
Edidit etheris sub auras;
Altisonanti progeniem Dei
Effulgit ether incolita face
Eolides, aura Favoni
Resorvere tepente flatu:
Hec non quiesca Agnora fluctibus
Fecere signa letitiae, almaeque
Testata Tellus est quiescens
Omnipotentis adeps Natum.
Ergo remotis pectore pessimis
Evase agamus flaytisque Deo
Nostrumque Tutor sit precemur
Protegat omneque nos per eum. ~

Immanis autem seraque, et aspera
Mortalis illum perdit iniquitas
Quam penitentem ad se miseris
Nunc vocat Etheris in auras. ~

Ad Leonardum Justinianum. P. V.

Mugq quay Borea fuventij aura
Cum revivis hyemij procul fugavans
Cum spirant Zephyri tepentij aure
Vere ad nos redeunte nunc vedite.
Et ceu ver violay solo viventi
Mijcet floribz aureis, et albijs
Et terram vario colore letam
Pinguet, mulcet odoribzque Cælum:
Sic, et vos salubz modos vefestoz
Mihi concinite aures lepore
Vestro vergiculoz meoz viganter.
Nam ceu primitiay dicave solam florum
Vobis conhibui seves corollay.
Sic, et carmina prima dedicave
Clavo Justiniano, et Evudito
Volo, et mittere plurimam salutem. ~

Vivisti fortuna comes: Dux illa sequamur.
Fortunę ducit spes bona vecta Rota. ~

Tensandi sortem, venit mihi sepius album
Nunc pynet niveay gratia nigra vices. ~

Sepe puius victus, redeoque audentior ultro,
Equabis niveay gratia picta vices: ~

Heculi Nubenti. IIIa

Non est Hippolyte repone Clavam
Qua cum congrederij, nec est Noverca
Quę accendat Itheleney furores
Eurysthoi nova monstra cogitantij. Non est.

Non est hec Megara, Erithine nata
Quæ prius revocant furoris iras.
Hæc tibi nova nupta amata Coniux:
Hæc cum conq̃uere, ut Decet Maritum
Hæc cum proelia Cypridi dicata
Misce, quæ Venere, Cupidineque
Spirant blanditias, iocisque molles
Non horrentia bella, non furores, ferocis
Minas Martis, Atrocis, et furores.
Victricemque modo, modoque Victor
Est victam fovicam, amegque victus. ~

Amico se Silici comparanti
Ut latet in Silice interne vi ignea Flammæ:
Sic ardet medio pectore flamma tuo.
Necum amor: ut Chalybe in tenebris cæcæstruditur ignis
Ex Silice, accendunt Flammæ alimenta novæ:
Sic agit: in clavam e tenebris evadere Lucem
Cum cupio accendi Luminis igne novi.
Dura Silice Domina: et mea sunt molimina ferrum:
Atque ego Fomentum quod nova flamma vorat.
Illa ferit Chalybem, atque innocua Lamina servat;
Quei deinde accendit pectoray. vivit Amor. ~

Cum sol Hyperio radiantis Aquore vultus cines,
Condit, et in piceis nox vult atra rotis.
Sol meus exoniens phæbeis sustinet ignes
Et media tenebræ nocte volente micant.
Hæc est Hercules Victoria digna Triumpho
Ille polus: Lucem sustinet ille poli.

Spei alit Agricola, seges est mea flava nec est
Vittur ardenti, nec riget illa gelu.
Fasa negant: celere date vos pia Numina Messem:
Flava etenim dudum quam foret apta mihi. ~

Omnia vincit Amor, sed Flavia vincit Amorem.
Hanc quicumque velit vincere. Victus amet. ~

In obitum T. F.

Siquis adhuc superest Mortalibus humor Amoris
Fontis in extincti quovis dispareat.
Aret enim de quo manabat Fonte Cupido
Meris, et extincti in quovis fontis Amor. ~

Tale mihi docti monstratum Carmen Amici
Quale foret Satio Misa loquuta sono.
Gratia tanta tibi reddatur Minere tanto
Quanta potest a me reddier ulla tibi. ~

Gratias agere, atque habere possum.
Quod si unquam potero reddere: reddam. ~

An Adamanta tibi nomen sit, vel Dea amata
Dunties Dubium formaque amata facit. ~

Ore fluunt flammæ, Domine si nominis unquam
Incipio primis verba referre notis.

Si sequor evanescunt hæc: vi tua Regna tenemus
Nullus et est nobis tutus ab igne locus.

Quid faciam crudelis? Ama respondet Amanta
Flammæque non vi cecidit Amore cadet. ~

Candidus aurata vedimittus fronte corona
Purpureoque micans. Tordicus ore Leo
Cui nivesq; per colla subq; cripantur, et Armo
Est color in summa sanguinis ungue rubet.
Qui tribus intonsis erectus montibus Herbis
Stat medio levi vertice calce pedis.
In spacio nigro vubens quod circumst orbit.
Montemaneq; Nobile stemma Domus.
Inigne nives monstrat candore fuisse
Et fore Testantes, Magnanimoque Leo. ~

In Rolandum Doct. Prampervii
Barbara, sic latiq; recolis dulcedine Musa
Nomina, Regna, Urbes, Festaque, et arma virum
Ut nunc augonios que non excedere fines,
Augonius poterant condita sola notis
Qua modo victricis diffusa potentia Romae,
Percutiant notis undique culta modis.
Omnes, et magno peragrato Herouibus orbe
Tens, Ducis agnoscat Indita facta sui.
Et sua docta novis tollatur ad Aethera pennis
Musa, vides dulci dum canit ore sonos. ~

Dijthicon
Non sum quod fueram : sed sum quod eram ante ; futurus
Aeternum : vite mori fuit introitus.

Hei mihi mihero, mihi miello
Heu me miherum miherimorum
Heu miherimum, ut ipsa soror, ut ipse
Adversus mihi Iuppiter. Quid ultra!
Hei mihi mihero, mihi miello
Eheu me miherum, miherimorum
Heu miherimum, et undecunque cuncte
In me, me miherum, calamitates
Locis omnibus, hei mihi quid ultra!
Dicam (quando aliter dolorem, et ipsum
Illum ingentem animi mei furorem
Explere haud valeam miher) vedundant
Hoc sentum est pervinunt, et hoc sed illud
Iam dicam, rapuerunt me pervinunt
In cecis animi fuentis ira,
In luctu animi dolentis atrox
Hei mihi mihi mihero miello
Eheu nec mihi contingit, nec unquam
(continget, ubi fui, quid (o o
O certe nimium), ut miher miellus
Vel miherimus esse possem id ipsum
Si saltem mihi datur, esse felix
Felicissimus omnium viderer.
Sed miherimus esse, sed perire
Non cogor semel, at semel coactus
Cogor, urgeor, imprimor, perire
Ugque, et undique, et undecunque, et ugue. ~

In Iurij consultum

Salve qui neque legibus, neque iuri
Respondest; aq̃is; aut eañis clienti.
Consultissimū ex pecuniarum
Numi illi tibi; ius tibi talenta.
Iure Maniliūq; Mutinūq;
Iurē Scrota nominare! tecum
Quamvis aurea, sedā conferuntur!
Inganos homines, et infacetos. ~

Ad Sodales

Autumno veniente dulciora
Dulci nectare Rura iam petamus.
Pendent palmis tibus novis rubentes
Vitis, pestiferi cadunt calores
Fruges, fertilibus nitent in agris.
Et mulcens variis avis suspirij
Auras gavilla colla commoventes
Feras textilibus plagis fatigant,
Aves clarisonis dolij receptant.
Salvete o nimis, nimis cupite
Rurij delicias, Deorum amores,
Fontes humiduli, Deum nimis tri.
Rura iam mihi delicatiora
Melle, et Ambrosia, et favi amorum.
Hic vitam licet hic modo ociagam
Devere, et senium sua iuventa
Confirmasse, levasse, sustulisse.
Vox vox limina Principum superba
Iam iam nullius estimetis ap̃is.
Si votis mihi vite nuncupatis
Annunt Superi, Dei Benigni.
Autumno veniente dulciora
Dulci nectare Rura iam petamus. ~

Ad Nuntium

Ergo candida amica, amata amica
Vitabit rapidas maris procellas!
O felicia verba nūciantij.
Fausta vose quater, et quater beata;
Signandum niveij diem lapillij;
Illa quæ tenebras die ciebat,
Illa quæ tenebris diem ciebit,
Illa candida amica, amata amica
Vitabit rapidas maris procellas!
O felicia verba Nūciantij;
Fausta vose quater, et quater beata;
Signandum niveij diem lapillij. ~

Ad Propertium

Properti venerande, cui medendi
Artem donat Apollo, cui facetoj
Semper Pyerides sales ministrant.
Quod possum tibi trado pro salute,
Parva munera, parvulam tabellam,
Quam tu scilicet ipse postulasti.
Sed mi verigulij parum venustij
Oblectaberij, et parum decentes
Sanijs auribus obstrepent, pecijti:
Nedi. Sic facilem, puto, imprecabo
At te nunc veniam. ipse dany valebij. ~

Abstemiio

Abstemi venerande, cui docendi
Usum donat Apollo, cui disertoj
Chæq; Pyerides sales ministrant,
Dicimus tibi plurimam salutem
Sui discipuli suo Magistro.
Turdoj clariorij dolij receptoj

Turdoj.

Inuadoz in laqueis tibi necatoz
Mittimus, si animus vellis videre
Parva munera maximis videbis
Non equalia, sed magis, magisque
Eadem superantia ipse, et omnes
Plurimum tibi dicimus salutem.

Quis mihi plectrum propeve mixtur?
Quis mihi dicet bona Myra carmen?
Quo sacro populi celebrare partus
Virginis Alme.

Quis mihi vocem dabit! unde primum
Ordinar! vel quis reuerare tanta
Auxit, et Celi mecum penetrare Celi
Aurea Tecta!

Ut forez atq; reueraret axi
Rex Deum, et Mortem superaret atram
Nuncium aurata Regem vecincta
Veste vocavit,

Et noue nupte nova ferre iussit
Nuncia. Affatu summis superbo
Et sonus sanctos penetrabit artus
Virginis Alme.

Ille qui summa dominatur Arce
Ille cui Celum, mare, terra, paret
Aureus verus decus, et gubernat
Omnia nutu

Virginis casto, intemeratus Albo
Ut sacri quondam cecinere Vates
Est Atomus factus, voluitque nostrum
Summe vultus

Constitit Celum, tonitruque leua:
Et solo tellus tremefacta ab imo:
Et suos venti posuere flatus
Unda quieuit. La

Sam novo Cælum radiare signo
Sanyue Pastores canere, et remotas
Sam Mayi regem cupidi videndi
Sinyueve Terras.

O Rubus Vastis vindans Beato
Vija in illece crepitare stirpe
Salva, et o vellus niveum natante
Undique Terra.

Salve io rerum columnen Beata
Virgo, cui Regem genuisse tantus
Cui Deum vastis peperisse Terris
Gloria Detur.

Salve io, salve Puer, et Deorum
Res et humani generis Levamen:
O adorandum, bone Rive, primis
Numen ab annis

Tu Deum Rector, Dea tu vivorum.
Tu virum Rector Deus, et Deorum:
Huc mihi, huc inquam (precor) huc adeste
Ipse precanti. ~

Joanni Petro Abstemio Preceptori suo
Abstemii venerande cui docendi
Artem donat Apollo, cui digestos
Semper Pyrenides sales ministrant
Iacobus tibi plurima salubem
Sicis Discipulus suo Magistro,
Qualem filius optimo parenti.
Qui dum cogitat, et tuos revolvit
Mores, et verminisq; benigna precepta,
Precepta, optimaque omnium, vel ipsa
Immutabilia munera ardet, ardens
Non valet tamen ille sempiternam

Observantia

Observantia, et intimos honores
Demonstrare, nec audeat ipse paucis
Infinita remunerare verbis,
Verum quando aliter nequit, coactus
Quod potest tibi pro salute mittit.
Parva munera, parvulam tabellam
Quam tu scilicet ipse postulaves
Sed in versiculis parum venustis
Oblectaberis, et parum decentes
Sani aures obtreperent: memento
Iacobum voluisse non litteras,
Verum gratissimum tibi indicare:
Qui tam gratus et est, fuit, eritque, ut
Si foveas pater ipse, et ille Nasus. ~

Nolim scribere, cum velim indicare.
Velim scribere, cum indicare nolim.
Molestum, optimum; at optime molestum
Cum non detur utrunque prope, parce.
Gratus est animus, minus molestus. ~

Tandem nihil ipse litterarum!
Qui vel lumina debeam, vel ipsi
Si quid charius est, adhuc salutem
Nullam discero, nilque litterarum
Adhuc ipse, ego nigerim meum
O factum male, et indecenter: at si
Me fecisse patet bene, et decenter
Factum, ut non sit melius decentiusque
Si egerim ut volui, et bene, et decenter. ~

1
Dies est Sacer, enge quid moramur,
Sacijs carminibus, sacijsque verbis
Dicamus Sacra, et Ara, quæ Sacvati
Parvo in Fornice dedicata templi,
Et pijs honorata, et aucta donis
Omnibus vigeat perenni annis.
In Divum Pater Alme, cui Suprema
Parent, inferiora subministrant.
Adis o Bone Dive, Sempiterna
Indulge tibi servulij dicatis is
Gratia Pater o Deum, o vivum. ~

Studio Legiste qui Rosa volvebat pandectas.

Qui tantum Studiis potes vacare
Et Domi manes, Domique semper
Studens, sis quoque mortui molestus.
Quibus cum caput, et pedes ligavi
Ad crucez agitas, modisque mivi
Usque, et undique, et undecunque vergas.
Improbi violare mortuorum
Manes est, mihi crede non studentij
Atque his Regibus irrogata pena est
Quare aut desine tam molestus esse
Aut sacra male puniare pena. ~

Eidem aliud

Quid domi? quid agis studens, legensque
Tanta, quanta nec unquam amator ille
Librorum Cicero, puto, legebat
Nec lecturus erat per omne tempus.
Credo te satis, et satis superque
Molam egisse tuam, modo hac, modo illac
Eamque undique sepius volutam

Ocium

Ocium petere. Ergo delevatur
Pistrinum, pudeatque pingitare
Neditum Studij, vivum probatum.
An scis quod mala tanta me pervolvunt
Ut nolim amplius, amplius ne posim
Nisi tanta mala imprecare morbi
Quanta me prope perdidere totum.
Dicuntur tamen ista sepe forte
Effecisse viro nec ante nobis nosse
Nisi ullos multa mala experti expejio
Sanos reddisse, quod quidem iuvaret
Id teneo scio: non puto malis me valere
Infirmita, quam animo nimis valentem
Agravare diu, cito Perire. ~

Commendo tibi me, ac meos amores.
Scis Tisonida quantum amo, quid abens,
Sed fatum nequeo satis referre,
Me circumveniunt graves dolores
Abentem; at memorem Scabi amoris.
O me caucasea alligatum ad antra
Pacentem volverem Iovis rapacem
Exemplum feritatis unus amoris.
O si tu Puer alme Matris alme
Punscipes me alia ferus sagitta
Aut vulgus saperet magis prophannum,
Felicem: sed amor bonus putatur
Malus n. insipientium Error ergo
Procebit mihi. Tu tamen loquaci
Cecus lumine perge, si quid audeas
Loqui, scribere, et indicare de me
Commendo tibi me, ac meos amores. ~

Carmin
Translatum ex Arcadia Sanaazavii
(ome nocturno uccel etc.)

Qualiter obscuris per lucem delitescunt umbris
Noctua, candentisque horrescit lumina Solis:
Me mentis error agit, qua densis frondibus antra
Aspectum prohibens lucis, solemque repellunt.
Et cum nos atra Caelum caligine texis
Tunc inter duras coepit deflere querellas
Quod si inquam lacrimis defessa haec lumina somni
Si quando lacrimis defessa haec lumina somni
Claudit, ubi abruptas nequeat penetrare cavernas
Sol verum color, et lucis fons auctus ab omni:
Horrida terribili simulacra nuda forma
Terrorum incutiunt tantum, ut non amplius augeam
Ponere membra cari vividantis punice sacri.
Magna Pavens, viridi Tellus vestita colore
Hum picturatis surgentia gramina campis
Suscipiente leto carpentem nocte soporem
Curarumque oblita nova mea corda quiete
Lenibunt donec nascentis prope via Solis
Surgat, et optato depellat lumine somnum.
Postquam deservit vigilantes somni ocellos
Et commutari glauco cum ceppibe lectum
Nubila candentibus celantur lumina Solis
Candidaque hirsutae sumpeverunt lilia frondes;
Cum sol flammiferis lustrat mortalia tectis
Nos mihi umbriferis obscurat cuncta tenebris
Ne tamen in somni tandem mea vita revigens
Etherea emicunt nuper fulgentior aura
Pulchra mihi, qualis quando sol dycubis umbras
Est rogo sudum perlustrat lumine mundum.
Discit, et o, pervagans per aprica cacumina collis
Carpe rosam, atque antra feris habitanda velint.

Ite procul curę quę me vexatę acerbę;
Namq. ego per letos colles, et amana viveta
Purpureęq. legam flores, et frondę novę
Evinctę blando saturabo fessa sopore
Captabo ^{vel} patulę somnos sub tegmine lauri:
Nempe ego sum felix, nec me felicior alter
Decidit etherias ullę delapsus ab apertę.
Maga prius noctu pandentem lumina solem:
Et me sub terras fugientem luminę aurę
Cernes; quam durę recubantem ~~lucis~~ vupibę isthac
Cernes; quam ^{vel} læta claudens hic lumina somno.
Cernes; quam ^{vel} ultra recubantem vupibę istę.

Ad Abstemium

Trasci ne igitur bono parenti
Natus: Discipulus bono magistro
Potest: Quandoquidem Civitatonum
Fons Abstemius ipse suspicatur
Trasci potuisse pene natos
Suos discipulos suo magistro
Sed prius Fluvij recurrent in suos recurrent
Fontes et mare turbidum procellę
Terre munera proferet, mariq.ue
Vices optima terra sustinebit
Quam succenseat optimo parenti
Natus discipulus bono magistro.

Candidissime candidissimorum
Agathon pater omnium Leporum
Peritissimi adeo ut magis peritus
Nullus sit fueritve vel trecentis
Annis preteritis ad ista secula
Cede si quid amas tuos amicos
Hos omnes tibi deditos precari
Deum ut te incolumem omnibus beatum
Nobis partibus usque et usque servet.
Ut nostrum rude seculum perveneas
Nec istud modo sed quod est futurum
Cum iuncto pede scribis et soluto
Inventam instituique ineditam
Sic annosam abigant procal senectam
Doctæ Pierides beato alumno
Pergeus aureolis beave libris
Nostra secula mitte siquid atrij
Curis sepositis, vel occupatus
Scribis, nam nihil aut magis suave
Aut doctum magis audiunt Camene.
Mea incondita munda vade supplex
Es pudentem veniam prius rogabis
Quod tam incompta adeas venustiore
Nostræ etatis et eruditioris
Behine ut valeat bene ac beate
Iube perpetuos beatus annos. ~

Ad

Ad Maximilianum Fratrem

Hac intempeste caniculari

Astivis licet urbis urgeamus
Hic caloribus : attamen legendis
Et scribendo aliquando, et ambulando
Semper cum Socijs, ita valemus
Ut nobis bene sit, nec hi calores
Qui in urbe hac nimium solent molesti
Epo, sunt adeo graves ut ante.

Sed vos ante alios mihi beati

Ejus, qui procul urbibus remoti
Iam oppido in patriæ venustiori
Quam in dulci Hospitio, artium bonarum
Vacatis audio simul beato

Plures, quos docet omnium bonorum
Ille Absentibus optimus nitenti,

Longe floridior loco, suæque
Totius patriæ decus pervenire.

Quid dicam vitreas aquas, viventes
Flores, quod juga celsa, aves canoras,
Lætæ pabula, cultaque arva, et alta
Nemora, et Zephyri tepentis auras,
Hæc que faciunt plagam beatam,
Quam ego non dubitem antiferre (pace
Tua Sancta Venus, I. Euido, Paphozue.

Hæc Desiderium in dies studendi

Festæ ardenti, et magis, magisque

In dies invas : ah quam ameniores

Bruma olim in media dies invas

Atque quam hic modo Vere ! quam profecto

(Quod dicam sine fraude) ceteris sunt

Dies vitæ hominum hi suaviores !

Quare

Quave utrique amati utrique,
Fratres unanimem rogo, obsecroque
Dum datur, studij ita vacet
Ne vos peniteat per omne vitæ spatium
Spatium hactenus studuisse, præterire
Solent tempora nec redire lapsa,
Sed ne prætereant cavere oportet
Frustra: Sic honor, et comes honoris
Dia vos faciet quies beatorum.

Ad Sinum

Sini candida Musa: delicati
Sini verriculi, Sini lepores
Meum sic animum verpense letum
Fecerunt procul omnibus remissis
Curis, ut male sim statim imprecatus
Hic legum studij laboriorum
Quæ a me facile meæ Camenæ
Quæ a me procul capulisque omnes
Nec prodest revocare, nec revocare
Frugum primitias, leves corollas
Neque postibus ædium veseras
Verribus tabulas paragra-phorum
Hæc aures ut sonitus novem Sororum
Plenas religionis vulneravit
Fugam corripuere, nec morata
Sunt autentica, constitutiones
Barbaris lacerata cuncta gloriis
Quare candide Sine, amate Sine
Si malum sapiunt mei veterimum
Versus insipidi atque inelegantes
Parce quod male de omnibus canimus

Sim

Sim abjectus inops nec ad receptus
Hujus Picidum amplius adire.

Sed tu qui prope vitrei fluentis
Cornu in Olypibus iugis in antris
Frondensum patula arborum sub umbra
Regis, et strepitu procul remoto
Felicem peragis tuam inventam
Annoque abigis procul senectam
Tuis versiculis tuos amicos
Visse sepius aures suavi
Tuo nectares iugans liquore

Maximiano Fratri.

Sic mi versiculi tui fuisse
Grati Candide frater, ut per estum
Sisim dulcis aque ager levare rivo:
Ut sepum sopor: ut furentis austri
Morsum sibilus haud magis invare:
Strepitus ferientis aut procelle
Dulci littora murmure: aut sussuri
Saxosam rapide secantis unde
Longis verticibus per antra vallem.

Quibus me Haepocrates tibi videren,
(Hic quamvis fore te brevi putarem)
Respondere tamen prius eidem
Est visum numeris, nec ut solebam
Secundis aliquantulum Camenis
Olim; sed veluti immemor priorum
Et modo incipiens, modo venatus,
Incunabula dicere, et viventis

Parnasi

Parnassi prope conditos recepsus
Peragrarè. Valemus ergo cuncti
Vos brevique moramur affuturos
Letoque incolumemque, uti fruamur
Ruri delitijs simul beati
Ruri Delitias simul canentes
Intervim Valeatis, Et studete.

In Tumulum Iovis & Raptij Braxiensij
Lectorij Veneti Publici.

Doctrina, et Bonitate Singulari,
Iam cavius senio joventa, qui gens
Fuit Raptia, Urbisq. Braxiensij
Vixit Adriaca vigens in Urbe
Atq. hic Cælum adiens, reliquit ossa.

Ad Leon. Justin. P. V. Responsonia Epistola

Docta pasavina nuper, que venit ab Urbe
Ad nos Justiniani dulcis Epistola nostri
Vasa fuit: Quantum sua sunt gratissima cuncta.
Dulcis enim aonio late perfusa lepore
Me refecit pasulas adhibentem Versibus auras,
Eloquijq. lepido dulcissima lectum.
Credo Equidem medio stratum Viridantis in anstro
Scribere Buscesi, Viridi quod pariete tingens
Et labyrinthicis confundens orbibus orbes
Ancipitem facit ingressum, reditumq. recondit.
Illic aut tepidi summurmurat aura favori
Curarum vario de pectore discussis aptis,
Nunc rerum querens causas, Solique labores,
Et crescentis mirari cornua Luna
Quin etiam lasas mulcentia carmina Sythas
Effringit

Effingit, Glandos nec Dedignari amore
Scribere Hymnarum, et dulci regnare Camæna:
Atque isthic etiam non inmemor ipse
Sepositi, scribi numerosa poemata, curi,
Dum recolis dulci, quæ gestimus ante Camæna
Quæque cavemus adhuc absentes. preseren quid
Fecerim, et hic quid agam, vel sim, facturum, ^{est ipse} abunde
Feceris, et quid agas, vel sis, facturum, abunde
Omnia percurris, permultaque scire laboras.
Sed tamen ipse tuis sic Iustiniane Tabellis
Omnia complexus nobis, vix ulla relinquit
Ut nihil attineat, nostrum tibi plura referre,
Quippe ea qui melius novis, meliusque venustis
Carminibus novis misti descripta profecto,
Quam si qui adjueram voluipem scribere facta
Ipse ego met mea; nam Quid in Urbe, quid egerim in agro
Dum canibus lepores studeo, dum fallere vixco
Pennigeras volucres, fontes lustrare perennes,
Dum iuvat, et patula stratum recubare sub umbra;
Nec non frondosæ effingere carmina Sylvæ;
Silvicolasque etiam sectari Rure Napæas.
Omnia novisti: Sancti Danielis in alto
Quid mihi contigerit Castro, nihil ipse laboras
Scire ^{quod et} coram quod ego servabam dicere, quando
Est tua Cunctorum Epitome mihi Epistola laeta
Non minus ac iucunda, eadem mirabilis istis.
Sed quid agant Patavij: quod Calum: quæque futuri
Sit modo spes studij peterem, nisi me adfore credens
Ipse brevi, melius altius transferre putarem
In tempus, quando possemus vocibus aures
Alterius præbere simul læti, simul omnia parvo
Tempore

Tempore ^{ieiunanti} diviji absentes quos fecimus atque
Necesse, et amplexus iterare, sociisque sacros
Immiscere sales, dulces nec mittere ripas,
Atque alia hinc etiam sola brevitate remissa.
Interea vero felicem Tranfige vitam:
Commendare tui, et me dignare propinquis:
Et dignare meum me commendare Patronis.

Sylvanus sive Aucupri.

Est locus insonsi surgens in vertice prati
Quem circum placidij immurmurat unda sagurij.
Hic ubi phœbea nutantes Vertice Laui
Mollibus incertas suspendunt Frondibus umbras,
Castalium vatus epe Nemus, Vestigia prespi
Et vitreas bibiturus aquas ad vorticij undam
Accubui: Nova forma Viri, quem Rustica circum
Tegmina volvantur, summoque intacta Palero
Illicet apparet: Magni Reverensia Numen,
Indicat epe Dei, hirsutis cui hispida solij
Barba fluit mento, hirsutusque est pectus, et artus.
Hunc ubi conspexi venientem lumine lætum
Aspurgo vatus epe Deum, Deus ille profecto
Qui mihi cunctanti placido sic ore locutus.
x Si felix, ut me modo Matutinus agebam
Luesitum Mortalem aliquem, precepta daturus
Quæ mihi Pyrenio Tebi chorus edidit antro.
Sic ait et Laui monstrat sub Valle sacesti
Uycea Arundineij Circumdatus Viminibus Cannij,
Et curvo stantem rejecit in vertice Rami
Noctuanam, ab hoc longo revolutum stamine pendet
(ornatumque)

Cornutumque utrumque caput. Non amplius ulna
At planum e veteri confectum stipite lignum.
Præterea Errantis nodosum Rete reſertum
Fronde Ederæ, Tenui quæ Glanda foramine mittit
Murmura qua pictæ Capiuntur ab arte volucres.
Omnia monſtrabat Doctus, mirabar in arte
Quique eſet tacita querebam mente, quid Antro
Acridum poſet, ſed Ceu per Nevia Paſtor
Quia Lupo viſus, quem non videt ille, ſed horret
Arctique horrore comiſſo voce faucibus hæret:
Ignotum appellare virum, vel tollere contra,
Non audebam aciem (quamvis et ſemiſer eſet
Horribiliſque oculis, ſed erant ſua numini ora)
Preſens, Deſtrage data, hoc te pignore firmo
Diſcit, et hac omnem depellit Voce timorem;
Deinde ſub hac, ſalem peragens dedit ore loquellam.
Viſer ille Deus Genialiſ Conſitor Uvæ,
Triticique Cerey Frontem redimita Corollis
Najadumque ſacer chorus ad me Huntia mittunt
Namq. ego Sylvarum Silvanus Frondiferentum
Sum Deus, atque omnes Unum me Numen adorant
Silvicolæque fere, Silvarum Semideique,
Ergo mea volucres omnes Ritione tenentur
Quadrupedeſque fera, et quæcunque per alta vagantur
Saltionum in medijs prærupta crepidine ſaxa
Quæq. volant, et quæ pedibus, quæ pectore verrant
Sunt mea, Tellurem vaſtiſ animalia ſilvi
Sed vaga pennigerum late plaudentiſ alij
Turba ruit volucrum, haud ulla ratione tenevi
Iam poterat, Moſcu Bacchi vineta petebat

Nec

Nec non et vitreas Hympharum polluit undas
Et Cerey flavy Segetem populatur in agris
Tanta levem Nemen capis lascivia mentem
Quare ad me Laty miserunt Nuncia terry
Bachus et alma Cerey cum Ceruleis undarum
Naijdi bus, staty ut finibus observarem.
Concilium cogo, sed qua modo lege tueri
Omnia deberem; non constat: Iusta petentes
Inripe imperfectis Nivo dimittere Rebus.
Polliceor tandem petiturum Numina Phæbi
Quandoquidem sit longa nimis via ad ignea Cali
Sidera, ubi regnat verum Pater atque Deorum
Scilicet Etherei Quantum suspectus Olympi
Ergo iter ad Phœbum perago: Iacet Harca Tellus
Halleos inter fluctus, atque Acroceraunum
Hic inter lauros, Fontanæque litora circum
Paulatim se tollit humus, sed vertice summo
Mollia pauperis pubentia gramina campis
Bellerophontey vitrey fons irrigat undis
Iugis aqua, quem nulla dies sine Numine Phæbi
Nulla videt sine Pierijs cum Pallade Majis
Omni genæ faty quacunque sub Ethere et alto
Cognita sunt Cælo suavi fragrantia odore
Poma Cæny dulci Zephyrus cum murmure mulcet
Nil exceptari majus nil credere possy
Pulchrius epe poto: Calum hoc terreste vocare
Huc ubi perveni quo edevoto semite ducunt
Connescq; manibus Charites: Testudine Phœbus
Surgit inaurata, horribilem sed Coryone Pallas
Egida deponit, gressuque incedis amico
Pieridesque

Pieridesque novem sortita Carmina Mya
At postquam charis saturati amplexibus omnes
Me iubet intonsa redimitus Tempora Lauro
Necere quid veniam quesitum Nalini ipse.
Omnes expositi questus Divumque, Nearumque
Hec provia sua Phœbus iam mente tenebat,
Quare ait, Nilium mihi cura fuit neque magis
Arte coerceri, nec saltibus observari
Posse reor, sola est contra Medicina volucres
Ordine composita male causas fallere fraude.
Sic ait, et paucis rationem tradidit artis.
Deinde Hederae tenui docuit terebrare meatu
Atque Hedera medio revolutas indice frondes
Dulces ore sonos capere, hoc modulamine populi
Frondibus in medijs pictas inhibere Volucres
Tum dat Reticulum quo custodire sonoras
Anse iocum frondes populi quo immittere captas
Ne fugiant volucres: Tradit tum singula curvo
Pieridum subnexa levique foramine ligno
Quo capiat vividi circumdata vimina visco
Tegmina Harundineo Virgarum cortice facta
Vicatasque intus Virgas, quibus ordine fictis
Lascivæ capiantur aves, nec munere Pallas
Cepit ac in torto nocturnam vertice rami
Donat avem, quæ docta suis sit fallere gestis
Et revocare Levi carpentes aëra plausu:
Hæc summa demens rami stat sede recurva
Et mediam vividi aspectu circumdata virgam
Fila cadunt, parvum circumvolventia signum

Noctua subrectis commota stamine virga
Auribus, et latis plaudentibus aërea pennis
Ludit aves quæcumque. volant Circumque supragne.
Hæc capiendarum sunt instrumenta Volucrum
Quæ Chorus Anidum magno mihi munere fecit.
Sed nunc quod solum superest, cum
pauca Dejunt in autographo.

Ad Amicum Ræpp.

Tale tuum Anio perfugum nectare Carmen
Quale foret Latio Musa locuta Sono.
Non mihi quo fuerim, vel quo sim dignus honorem
Retulit, et quem me et quereve quæcumque decet
Quæcumque cui inigne non pectore suscitatur ignes
Hic breviter, eterna sed magis laudis amor.
Ad quem cum facili properantem limite ductor
Ipse tibi Phœbus ipsa Minerva Comes
Ducant inigneque parent Tibi frondis Honores
Non esto cur te alios præter ad Astra vehas.
Nos vero quod ames et quod tibi nostra videntur
Rigna legi, atque tuas inter habenda manus:
Hæc quoque quæ nulla tibi condita mittimus arte
Et Thugco in Latium perlege versa sonum.
Cum solus nostri residens in Montibus agri
Hebræcam Latio pectine pulso Chelym.

Cancer

Dum iuvat octipedum caput evolvere Cancro
 Vos mihi Naiades, fluvialia Numina Nymphæ,
 Naiades apollia, calathis argentea, plenis,
 filis textilibus diffundere mixta, corymbis,
 Qua secas irriguos attolens cornua campos
 Cornus et uberibus flaventes frugibus agros.
 Spargite odorato virides in margine flores
 Hexisibusque comas flavas, ambite corollis;
 Et Testudinei caput evoluite Cancro.
 Calliope culices olim, tenebrasque myricas,
 Parolajumque Dei fletur cecinisse supercal:
 Nunc vero liceat (quamvis nec tanta subire)
 Serpere per terras, et sepe immergere ponto
 Os sacrum, et puro Celi liquore liquores,
 Interdum, et chelis tacite subrepere, ut omnes
 Collustrare oculis partes. Penus amnisbus amos
 Ducitis: hic mutus: Divum facundia vobis.
 Ipse ego iam vestro confusus numine dicam.
 Torridus estivo canebat lumine Phœbus
 Aspidibus altum collustrans ignibus Orbem;
 Iamque fatigati superabant ardua Celi
 Solis equi, et largo stillantes nectare curru
 Iam medium ascensus cælum sol altus agebat.
 Cum sacrificio, et duris venatibus hæret
 Appropereant curvis sinuosi fluminis undis,
 Superantque thorum herbarum corpora Nymphæ.
 Quas alti colles, et opaca in vallibus antra,
 Quas liquidi fontes, et opime floribus ore, Quas

Cancer

Quas tremulae folijs silus, et vicina coegit
 Prarupto pendens scopulo cum rupe ruina,
 Qua liquidus vitreo Cornu delabitur amne;
 Cornu arenosam patulus sub flumine terram
 Qui cavat, et medium latebroso amplexatur orbe.
 Terra ferace hominum crecat bona fruges in annos,
 Aurea quam pandit redolenti copia cornu,
 Quamquam beant placide modulantes carmina Muses,
 Et choreg ductor phaeus. gratissima tempe;
 Dirceique udo manant e fonte liquores;
 Parnassusque vivet. sed nos ad nostra redimus.
 Pars legit exanimum benedolentia corpora ^{Regum} ~~florum~~;
 Languida grammineis ponit pars membra palastri;
 Hac succinta sinu; hac nudo poplite, arce
 Proxima, cingebat nodoza indagine ripas;
 Arbuteis subit illa comis; hac condita Denjis
 Pendula virgultis; radijs, et luce pererrat,
 Omne nemus, rosei qua vertit Sydera vultus;
 Illa suspirantibus chorreas dulcedine Lymphas
 Hac illac agitare; et adunco sistere sasco;
 Deliciasque iscosque, et molles dicere lusus;
 Et simul optata carpebant oia pacis.

Parte alia; tota cenum regione petebat
 Oceanus, tremuloque senis turbaverat artus,
 Qui rapido totas comburit lumine terras.
 Hac Neveus; illac senioris copia Flauti,
 Undosum transcurrit iter, tum carula nando
 Verrit et adversi findens obstacula ponti
 Cyanis medius refluit Neptunus in undis,
 Labitur hac Phoeus, proles Neptunia, scindunt
 Equora, et acceptos referunt sua munia cenus.

Interea

Cancer

Interea gemitus nudatij catera saxij
 Emittunt maria, et querulo stridore feruntur
 Immensi saltu (faciunt incendia vive)
 Oceanumque vocant; imij conederat antrij
 Ethevij ille gravi turbatus pectora morbo.
 Descendunt paviter, paviterque incendia solij
 Vix uirga condentes macta. cum voce queruntur.
 Tum caput undisono tollens sic fatatur ab antro
 Oceanus curij, canentique obitus auro
 Non etenim augebant fluminum tum aquora cursus.

Ite per angustos calles, perque arida terra;
 Ite nec obscurij socij conditij in antrij.
 Ite vocate omnes; seu qua spiracula tellus
 Pandit Latifus, seu qua sinuosa meatu
 Flumina percurrunt. Vobis Neveides adsint;
 Ambiguusque senex; nec non Tritona canorum,
 Ceruleoque Maris Divos exite sub auras.
 Incumbant omnes: omnes diversa potentes:
 Auscilioque Patrum redeant in viscera nati.
 Visque pedem fessi raucum retulere sub antrum:
 Quattuor electi longa de stirpe nepotes,
 Qui Patrij Oceani celeres praecepta facessant.
 Una omnes fremere, et spumantem pectore pontum
 Findere, et alternij una se hortantur omnes.
 Exiit ante alios Triton, Tritonij ab ore
 Raucisono totus sonuit sub gurgite pontus:
 Illicet aquoreij denigrantur in aquina campij
 Neveides; ex quo ^{gentes} terdenas ordine Nymphas
 Ille legit totidemque Deos, totidemque Ministros:
 Hic Athamantiades, Inouque, ista Palemon;

Hic

Cancer

Hic quoque, qui turpes ^{tarda} atra vertigine Phocae,
 Turpe pecus, pascit, subeunda pericla subivit.
 Et qui canitiem Elauco velatus amictu
 Carbaceis addit canentia tempora velis
 Elaucus adoratas iterum contendit ad artes.
 Alter ad Eos, mox hic contrarius illi
 Tendit ad Hyperion medium tenet alter ad imos
 Inclinat ^{Polycos} Mauros, septem mutabile monstrum
 Ambiguus Proteus contendit adire Triones.
 Deperneve simul tanta Lucamine litus,
 Tantaeque stridentum tetigerunt omina Celum,
 Ut subito volucres delapsae, carula summi
 Contigerint alij, salij visco territa ab undis.
 Tum gelidae subter cautes, rorantiisque antra,
 Et mari, et terra reptant, aditusque sub altis
 Montibus, et clausis faciunt in vallibus, omnes
 Horrifico late quatiuntur murmure terra.
 Scrupesque franguntur, praeiustaque saxa tremiscunt.
 Collustrant fontes, vel quos natura creavit,
 Perpetuo levibus manantibus gurgite fons,
 Vel quos in morem stagni telluris opaco
 In gremio fons muscosus addidit antri.
 Centum quique vapit fluvios, centenaeque papim
 Sub cava terrarum praeparant optata rivis.
 Non aliter denique complentur semita ^{campis} ^{campis},
 Cum vult omne genus iam semense peracta,
 Et formicarum prorumpunt agmina campis.
 Summa thymi, aut vivas apium croceumque papaver
 Qualia purpurei cum spirant flumina veris
 Libat apij rusili dependens mucice florij

Fervet

Cancer

Feruet opus satique ingens examen in agris
 Et latus segetes, et flores carpit olentes.
 Jamque per occultas ducuntur flumina calles,
 Et patriis sistere locis, jamque omnia circum
 Humida sexcentis findentibus aquora palmis
 Fluminibus, tumidasque maris frangentibus undas.
 Tres rediere pares, terni rediere manipuli,
 Tresque laborantum innoverunt flumina fratrum.
 Protheus unus abest, medio quæsitus in orbe
 Protheus ardentis flamma consumptus amoris,
 Reliquias divum varias agitatus in oras
 Liquebat, et placida carpebat dona quietis,
 Qua fluit intonsis descendens montibus annis,
 Et patrios rejecat colles, et amena viresca
 Cornus, et obliquas ripas circumfuit oras.
 Qua Dryades festo lætas agitare choreas
 Aquine, et in morem raris Labrusca vacemis
 Vellere, et optatis præfigere lilia Thyrsi
 Eudent et blandis mulcent concentibus auras.
 Hic modo disparibus modulatur carmen avenis,
 Et modo Nympharum gaudet se immittere catu,
 Nunc se agit in girum, et Nereia monstra sub alto
 Ostendat scopulo, cano redimitus amictu.
 Cavula nunc madidis submergit fluctibus ora,
 Et modo præcipiti saltu se montibus æquum
 Inferit, et liquidis diffundit marmora palmis
 Nunc gracili immitens baculo, et prætexere totam
 Pectore conatur ripam, et suspiria ab imo
 Ducta trahens animo, medijs concessit in undis,
 Assiduo totas aspectans lumine ripas.
 An quobis falso Nymphæ velamine sumpto; Ah

Cancer

Ah quoties posito Nympha velamine falso
 Adnavit terra: quotiesque mapalibus illa
 Consulere sibi, celeri per devia gressu.
 Incitus ille tamen nullum tentare Laborem
 Desinit, et solitas revocatur pectus ad artes,
 Nunc pellenas sumens in corpore rugas,
 Lanigeras pascit pecudes, armentaque servat,
 Furtaque inequali cantat resonante cicuta
 Molia. Disparibus fundens modulamina carnis;
 Et modo purpureo canentia membra colore
 Texit, odoriferis depingens ora liquoris,
 Virgineo ardentem calatque tegmine amorem.
 Postquam nulla datur, quamquam exsuperare facultas,
 Irruit impatiens, longoque volumine corpus
 Ter trahit in gremium sinuosaque brachia verjans,
 Immersis fluvio, subitoque emergit ad auram
 Et fragili implicitus cruxta sub imagine Cancro
 Obrepsit ripa, bibuleque advertit arena:
 Ingrediturque Solum, viridis qua semita ducit
 Et Dryadum se inferre chorique vagus inde per herbas
 Gaudet, et optati decerpere Gramina prati.
 Mirantur Nymphae, pavor, et mirantibus instat,
 Non audent tractare manu mirabile monstrum,
 Sed tamen absulant, ripam rumoribus implent,
 Applaudunt Socio cuncta, et Latantur eunte.
 Namque caput tenero dejecti pollice nutant
 Purpurei, roseo reflesco gemitu, flores.
 Et desiderio curvantque brachia Cancro,
 Dimittunt choreas, celeri per compita passu.
 Ille tenet latum inter flaccescentia gramen,
 Regrediturque inversa legens uestigia retro,
 Et fluvij dulces iterum libare liquores
 Optat, et undoso se mergere fluminis alveo.
Inde

Inde legit, relegitque viam per nota locorum.
Et si quam ripa secreto limite solam,
Sive saponiferis firmatam lumina virgis,
Sive per occultas tenebras, nemoralique antra
Invenit; antiquæ renovans vestigia formæ,
Comprimis, et placidam carpit per membra quietem.
Sicque Triumphalis dictam cognemine lauri,
Amplexus Nympham tenuit, tenuitque sorores
Tinaventes conceptas semine fluctus,
Hic quoque tergeminas Ledæ, geminasque Repudi,
Comprestit. Nymphas fædo defunctus amore.
Aurum et interdum manibus comprehendere Thyben,
Quæ non ulla comæ humeros flaventi bus ornat
Pulchrior ut tereti subniscos fibula nodo
Colligit, et tenui volitant ludibria cauro,
Prosexique nitent Electro, utque explicat auro,
Flexilibusque comæ circumdat eburnea colla.
Ocyor illa nobis volucres prævertere ventos
Quæ popet rapidum plaudenti bus ^{aera} aurea pennis
Labitur, et manibus iam iam comprehensa refugit.

